

FICȚIUNEA

nr. 99 / 11 decembrie 2023

Săptămânal de cultură

Ioana Luna
Șerban a scris
un vers pe zidul
unei case,
devenită între
timp muzeu,
și în fiecare
noapte visează
că intră
prin efracție
să-și recupereze
cuvintele.

Zenob

Director de număr: Ciprian Handru

Partidul lui Flem

Nu cred că e bine să fii văzut în compania lui Cutare. Nu te asocia cu X! Îți vei pierde reputația bună pe care o ai. E el scriitor talentat, dar e insalubru. Te-ai asociat cu cine nu trebuie. Dacă veneai la mine mai întâi, altfel stăteau lucrurile, dar acum, după ce te-ai afișat cu X-ulescu, mi-e imposibil să mai fac ceva. Sunt doar câteva dintre frazele pe care le-am auzit de-a lungul vieții și mai ales în ultima vreme, spuse în general de persoane care n-au făcut mare lucru la viața lor, nu se află pe o treaptă superioară a vieții, dar care au niște principii ferme, legate de separația socială. Sunt în general ființe botoase, partizani intoleranți ai toleranței, elite fără merite, scriitori fără operă, autori ai unor idei fragile, enunțate cu spume la gură. Odată, în negura timpului, am făcut un proiect împreună cu un profesor, care era mai bun decât mine la capitolul respectiv. Totul a ieșit bine. Însă am aflat repede că făcusem o mare prostie: profesorul cu care lucrasem era un om compromis, prin urmare, devenisem colaboratoarea unui individ marginal. Tot așa, o bine cunoscută editoare din lumea bucureșteană

s-a transferat într-o altă instituție, devenind printre botoșii mai sus menționați – Compromisa. Eticheta asta a urmărit-o mulți ani, până când s-a întors de unde plecase, fiind imediat spălată și curățată de toate faptele anterioare.

Când eram tânără, habar n-aveam cum merg lucrurile și întrebam ce făcuse „compromisul” cu pricina, iar răspunsul era același mereu: *e un tip jegos, pur și simplu*. De-a lungul vieții am întâlnit periodic oameni excluși din același motiv și făcând acum o anatomie a faptelor, pot să spun că jegosii, compromisii, marginalizații sunt în mod unanim oameni la care n-a putut să ajungă trompa unui botos. Iar un botos nu e niciodată singur, are trib, legat printr-o filozofie solidă: când unul de-al tău strigă, strigi, cu el, pentru că și el o să strige cu tine. E un principiu eficient pe timp scurt, dus la extreme sub comuniști, reluat cu mare succes și amplificat azi, cu sprijinul rețelelor sociale. Desigur, la prima ploaie, tribul se risipește, „compromisii” rămân. Aproape că-mi vine să spun o butadă toată tinerețea bațjocorită: compromisii din toate țările uniți-vă!

Doina Ruști

susținute oficial. Când un director de instituție de stat pune mâna pe telefon, anunțându-și subordonații să-l excludă pe Cutare, pe motive de invidie personală, iar șefii lui politici îl susțin, atunci da, ne aflăm la final, în acea zonă în care încep anarhiile, revoluțiile și, pentru scurt timp, schimbarea sperată. Cum ar fi posibil ca cineva să mai creadă într-un partid care se face că plouă în fața unor grosolănii evidente? Cum aş putea eu să cred într-un conducător care lasă banii publici pe seama nașicilor infiniți?

Însă educația mea e a încrederii. Nu în partide, nu în instituții, ci în oameni. Chiar și în cele mai decăzute momente ale istoriei, au existat oameni integri și curajoși. Acei inocenți sublimi și nemuritori, care împiedică prăbușirea universală.

Tocmai de aceea, nu voi intra într-un dialog făcut din cioburi de sticlă, ci voi aștepta ca cei în drept să hotărască, să facă ceea ce au de făcut. Și nu mă îndoiesc, o vor face. Educația nu dă greș niciodată și nu cred că ați uitat ce v-am învățat cu mulți ani în urmă, pe când castanii erau castani: nimic nu contează mai mult decât aventura Graal-ului.

Cauze și efecte

În perioada 22-25 noiembrie s-au desfășurat o serie de evenimente marca revista *Ficțiunea*. De la discuțiile discrete de la Librăria Academiei (strada Academiei) și până la conversațiile memorabile, la scenă deschisă, din Diverta Lipsani, s-a remarcat un amplu schimb de experiențe culturale, literare și sociale. Opinii din Australia (Luke Carman), povești de viață cutremătoare din China (Marius Balo și Peter Humphrey), texte din Anglia și nenumărate motive pentru a conversa despre proză și despre poezie (dialogurile lui Florin Spătaru cu Cătălina Steriu și Ioana Iuna Șerban), despre jurnalism și despre teatru (Petre Nechita și Adriana Irimescu),

despre realitate și despre ficțiune (Damian Anfile și Doina Ruști).

Sigur, nu au putut să lipsească lecturile: Liviu G. Stan ne-a dezvăluit surpriza – a citit din noul roman, Roxana Ruscior ne-a amintit de *Diavoul din Freisetzburg*, Mihai Bălăceanu ne-a spus povestea prozo-poemului proaspăt scris, iar Marius Balo a citit în avanpremieră din romanul autobiografic, *Pătura roz*. Totodată, am avut plăcerea de a discuta deschis cu Cristi Nedelcu despre *Semiotica bancului*, cu Ligia Părvulescu despre *Femei, bărbați și faptele lor*, și, desigur, cu scriitoarea Doina Ruști, când am (și) descoperit câte *cămăși în carouri* are.

Ceea ce m-a impresionat în mod special a fost naturalitatea cu care

tinerii cititori i-au luat la întrebări pe scriitori. Curiozitatea de a afla cât mai multe despre autori și despre textele lor a fost molipsitoare. S-a observat, deci, nevoia de comunicare, de acea interacțiune intimă, dar productivă. Sub bagheta magică a ficțiunii, relațiile interumane au prosperat, oferind încredere că oamenii integri, deschiși spre *alteritate*, spre diversitate și spre cultura & literatura autentice, au de câștigat mereu. Dacă acestea pot fi efectele imediate ale procesului interacțional, cauza principală trebuie căutată – negreșit – în magia întâlnirilor față în față. Aici, umanitatea funcționează la cel mai ridicat nivel de exprimare și de manifestare. Fără dialogurile directe, față în față, simțind vibrația

Ciprian Handru

cuvintelor, tonul natural, emoția ideilor, ce ar mai fi viața și cum ar arăta ficțiunea? Chiar dacă e ușor să stai în spatele unui ecran, izolat, să scrii, să judeci, să etichetezi, deci, sub o formă sau alta, să interacționezi, e mai ușor (!) să fii om printre oameni, bucurându-te de prezența *celuilalt*.

Tocmai acestea sunt avantajele unor astfel de întâlniri, în astfel de spații și în astfel de momente – discuțiile vii și antrenante, schimburile de experiențe culturale și literare –, care sparg orice bariere (auto) impuse...

Tomás Nevinson. Cântecul de lebedă al unui romancier de geniu

Mihai Bălăceanu

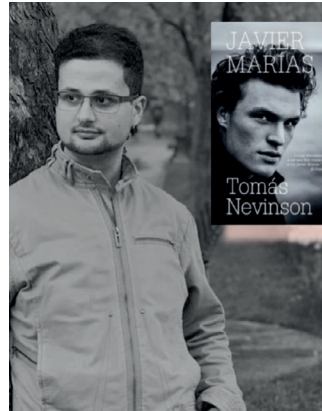
Javier Marías a fost, alături de Milan Kundera, și el mort de curând, unul dintre ultimii intelectuali ai romanului. Această formulare pare de natură să ridice niște sprâncene, însă e un lucru știut că, atunci când narezi, nu e bine să te adâncești prea tare în filosofie, dacă nu vrei să-ți diluezi povestea până la a-i altera gustul. Scriitorului spaniol, în schimb, îi ies bine ambele componente, și cea filosofică și cea narativă, motiv pentru care nu cred că va întâmpina probleme în a prinde trenul posterității, la fel ca omologul său ceh.

Tomás Nevinson (Litera, 2023), ultima sa carte, este, în cuvintele autorului, nu atât o continuare propriu-zisă, cât un „roman-pereche” al romanului *Berta Isla*. Tomás, un fost agent în Serviciile Secrete Britanice, retras de doi ani din activitate, își vede de viața lui la Madrid, alături de o soție distantă și cei doi copii ai lor, când este somat de fostul său șef, Bertram Tupra, pentru o ultimă misiune. Tupra este în

sine un personaj memorabil: șarmant și seducător, cu o pricepere ieșită din comun în a citi oamenii și o erudiție pe măsură, dar fatal ca un basilisc atunci când simte că îi este amenințată sau pusă la îndoială autoritatea.

Așadar, Tomás primește trei fotografii ale unor femei, dintre care una este suspectată a fi Maddie O'Dea/Magdalena Orue, o teroristă pe jumătate nord-irlandeză, pe jumătate spaniolă, care a complotat la atentatele organizate de ETA în Barcelona și Zaragoza din 1987, cu zece ani înainte de acțiunea romanului. Asumându-și o identitate falsă, de profesor de limba engleză, Tomás merge în Ruán, un orașel fictiv din Țara Bascilor și se infiltrează în comunitatea din care fac parte cele trei suspecte.

De aici încolo începe un întreg demers voyeuristic în cadrul căruia toate tabieturile, gesturile compromițătoare și secretele murdare din viețile celor trei femei sunt observate și analizate cu precizie chirurgicală. Deși,

în esență, *Tomás Nevinson* rămâne un roman de spionaj, Javier Marías se îndepărtează deliberat atât de senzaționalul din romanele lui Ian Fleming, cât și de proceduralul din romanele lui John le Carré. La fel ca în *Berta Isla*, autorul sondează, mai degrabă, psihologia trăirii în incertitudine, felul în care protagonistul său, față în față cu ocultarea adevărului, decide să meargă mai departe.

Tomás Nevinson este, în același timp, și o meditație asupra

poruncii biblice: *Să nu ucizi!* Imaginea reginei Anne Boleyn în pragul execuției devine aproape un leitmotiv al romanului. În lipsa unor informații concludente, dacă Tomás ar alege, dintre cele trei suspecte, femeia greșită, ar avea mâinile la fel de mânjite de sânge precum călăul soției lui Henric al VIII-lea. Fără seninătatea lipsei de conștiință a călăului, totuși.

Și, chiar dacă ar lichida-o, conform ordinului, pe adevărata Maddie O'Dea/Magdalena Orue, asta l-ar face mai puțin ucigaș doar pentru că, din punct de vedere pragmatic, a luat o viață ca să salveze zeci, poate sute de alte vieți?

În cele din urmă, tocmai această componentă filosofică face din *Tomás Nevinson* un roman pe care nu-l veți uita ușor și din Javier Marías un romancier de geniu.

Integral în versiunea online

Javier Marías, *Tomás Nevinson*, trad. Lavinia Similariu, Litera, 2023.

O confesiune

Marius Balo

Sâmbătă, 25 noiembrie, la ora 13, a avut lansarea romanului autobiografic Păturica Roz, în cadrul Târgului de Carte Gaudeamus, la standul Litera. Dar toată săptămâna am fost și pe Lipscani, în Diverta.

Sunt deosebit de entuziasmat. Acest entuziasm izvorăște din recunoștința pe care o simt față de toți cei care m-au încurajat și m-au sprijinit în tot acest timp. Mai mult decât oricui altcuiva, doresc să îi mulțumesc scriitoarei Doina Ruști.

Viețile noastre sunt compuse din momente. Sunt martor al faptului că momentele de suferință

reprezintă adeseori consecințele propriilor noastre alegeri, însă momentele extraordinare nu sunt niciodată „meritul” nostru. Momentele extraordinare se nasc întotdeauna din oportunități extraordinare.

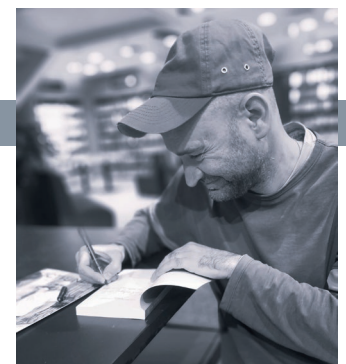
Doina mi-a oferit această oportunitate extraordinară, la care nici nu îndrăzneam să visez, de a scrie o carte. Mi-a dat un telefon la scurt timp după ce m-am întors în țară. Țin minte perfect ziua și locul în care eram. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am întrebat-o cu necredința omului căruia i s-a repetat în fiecare zi, timp de 2922 de zile, că el nu este un om

ci doar un număr: „Cum să scriu o carte?”

Doina mi-a răspuns simplu: „Cu curaj!”

Nu s-a oprit însă acolo. Acela a fost doar începutul. M-a încurajat apoi, zi după zi, timp de mai bine de un an de zile. Zi după zi, cu afecțiune în glas, m-a făcut să-mi amintesc că sunt un om. Nu sunt un număr.

În ultimele săptămâni am ajuns să cunosc și alți oameni care s-au atașat de noblețea sufletului ei. Scriitori, prozatori, poeți. Sunt convins că Doina are un rol determinant în cariera literară a fiecăruia dintre ei. Sunt oameni

aparte, oameni care s-au născut să fie scriitori, oameni în prezența cărora simți o energie nepământeană. Este energia meteoritului care arde cu putere pe bolta cerească, iar Doina este focul care îi aprinde pe toți!

Ți mulțumesc pentru că ești, pentru că stârnești această energie creativă în fiecare dintre noi și te îmbrățișez cu mare drag!

Ficțiunea, pe Lipscani

Andrei Velea

Anul acesta, colegii de la Ficțiunea au făcut un adevărat desant în Diverta Lipscani și în Librăria Academiei. O atmosferă energică și cosmopolită a marcat discuțiile și lansările de carte în care am fost implicat la Diverta. S-a discutat despre literatura scriitorului austrian Luke Carman, despre canguri, West Sidney și fenomenul (*post*) *grunge*, s-a discutat despre legătura dintre textul literar și actorie, întâlnire între actrița Adriana Imrescu și scriitorul Petre Nechita, apoi a fost schimbat registrul și s-a vorbit despre închisorile din China cu ocazia lansării cărții „Păturica roz” de Marius Balotă. Detectivul britanic Peter Humphrey a fost invitatul special, ceea ce a făcut ca mai toate dialogurile să se desfășoare în limba engleză și să plutească în toată librăria un aer internațional și cult. Am ascultat și un fragment din viitorul roman al lui Liviu G. Stan și am clarificat, în inima Bucureștiului, că nu există nicio animozitate între Galați și Brăila. Biblioteca de Proză Contemporană de la editura Litera este emblematică pentru o generație eterogenă de scriitori, tineri autori care descoperă instrumentele de marketing și piața de carte.

Miruna Vasiliță

Săptămâna trecută, cu ploaie monotonă și vânt tăios, a fost tot mai bună pentru discuții despre cărți și scriitorii lor. La librăria Diverta, pe Lipscani, i-am ascultat pe Doina Ruști și Damian Anfile povestind despre boierii de altădată, paftale și ișlice, tramvaie trase de cai, divorțuri scandalozose și alte picanterii dintr-un București aproape uitat. O altă seară a aparținut prozei contemporane, iar pe lângă dezbateri, am ascultat și fragmente citite de autorii Andrei Velea și Liviu G. Stan. Luke Carman, scriitor austrian, o prezență relaxată și tonică, a vorbit deschis

despre șansa de a-i fi tradus în limba română un volum de proză scurtă, frustrări și inspirații.

Anul acesta am ratat târgul de carte, dar „Micul Gaudeamus” de la Diverta a fost atât de efervescent încât visez să aibă loc în fiecare lună. Am plecat acasă cu cărți noi și capul plin de povești.

Petre Nechita

Informație de ultimă oră: în România... mai există librării. Da, e o știre importantă. Și acum, știrea din spatele știrii: aceste locuri pline de cărți pot fi și pline de viață. Cu discuții, povești și, desigur, oameni. Gata, avem și titlul știrii: CĂRȚI VII, iată rezumatul ultimelor zile din Diverta Lipscani și din Librăria Academiei.

Am în minte întâlnirea de miercuri seara, de pe Lipscani. Mulți elevi de liceu față în față cu Doina Ruști și Damian Anfile. Ce e Zogru?, a întrebat o tânără. Atitudinea clasică de scriitor cu un băț înfipt în... buzunar ar fi fost să răspundă că așa ceva nu se întreabă, că rezolvarea e în carte, că oricum nu poate un mucos să înțeleagă pârghiile din mintea unui artist. Nici vorbă de așa ceva. De fapt, nu răspunsul mi se pare important, ci ocazia de a adresa aceste întrebări, de a discuta cu scriitorii, de a deschide o porțiță către lumea minunată a literaturii. Cam așa se promovează lectura, nu prin liste obligatorii de cărți pe care dacă nu le parcurgi iei 3 și rămâi și repetent!

Continuăm cu atfel de evenimente, nu?!

Cristi Nedelcu

Inițiativa pornită de Doina Ruști prin intermediul revistei *Ficțiunea* este foarte importantă din cel puțin două motive. Mai întâi pentru că deschide noi spații de evenimente care redau librăriilor un rol care fusese uitat în ultimul timp – acela de a mijloci întâlniri fizice între scriitori și cititori. Literatura

este tot mai dependentă de spațiul virtual, fie că vorbim de scris, fie că vorbim despre promovarea cărților sau revistelor. De aceea, orice mijloc de a readuce literatura în spațiul real este cu atât mai important.

Al doilea motiv este acela că le permite scriitorilor să își citească textele cu voce tare. Lectura publică este un excelent exercițiu pentru a-ți simți textul mai bine, pentru a înțelege ce funcționează și ce nu la el.

Pentru mine, discuția de la Librăria Academiei cu Ciprian Handru, pornind de la volumul meu „Semiotica bancului”, a fost un prilej de a înțelege mai bine cum este receptat un volum al cărui subiect este inedit.

Cum văd eu pe viitor aceste evenimente? Poate să iasă și mai mult în întâmpinarea cititorilor. De ce nu, să iasă din spațiul librăriilor în agora. Visez la o discuție sau la o lectură publică lângă statuile de la Universitate, sau în Cișmigiu.

Cred că literatura are nevoie de mai multă conectare cu viața.

Dorian Dron

Susțin aceste evenimente în preajma unor târguri de carte, tocmai pentru a diversifica varietatea culturală. Fiecare are posibilitatea de a alege ce stare i se potrivește pe moment.

Lăudabil este întregul efort depus. Pentru că nu este ușor să aduni oameni, să îi așezi la aceeași masă, să ai un set de evenimente diverse și publicul să stea și să se bucure. Scriitorii *Ficțiunea* au pus toată energia și pasiunea pentru a crea evenimente cu însemnătate.

Dincolo de lansarea Doinei Ruști cu a sa „Cămașa în carouri”, alături de Damian Anfile, care a fost un eveniment aparte, cu multe povești despre București, aș menționa întâlnirea cu Marius Balotă care m-a impresionat până în cele mai ascunse fibre ale interiorității spirituale și corporale. Povestea sa de viață și modul în care el se raportează la prezent reprezintă speranțe pentru un timp pe care tot noi, cu ajutorul altora desigur, l-am desacralizat.

Mihai Bălăceanu

Nu voi uita curând primele două seri la Librăria Diverta din cadrul evenimentelor *Ficțiunea* la care am participat. N-am găsit nimic din atmosfera prăfuită a altor lansări de carte sau conferințe; nu discursuri sforăitoare, nu laude gratuite și fără acoperire. Dimpotrivă, a fost exact opusul. Damian Anfile, cu spiritul său jovial și talentul de a transforma tomuri întregi de istorie în aventuri, ciudățeni amoroase (aici i-a dat o mână de ajutor și Doina Ruști, ca să fim fair-play) și povești de capă și spadă prizate de studenți și liceeni, au făcut seara de miercuri. Joi am fost surprins visând la Statele Unite alături de încântătoarea Ileana Marin. Într-adevăr, în preajma doamnei profesoare venite tocmai din Seattle în friguroasa Stradă Lipscani, m-am simțit ca la o emisiune moderată de Oprah Winfrey. Pentru cineva care nu e întotdeauna cel mai spontan în public și care n-a scăpat complet de tracul în fața camerei, asta trebuie să însemne ceva, nu?

Marius Balo în dialog cu Liviu G. Stan

Cum privești astăzi romanul „Procesul” lui Kafka?

După decenii bune în care cuvântul „libertate” și-a trăit gloria pe scena principală a politicii quasi-mondiale, pare că acum se împotmolește (din nou) într-un marasm multilateral: avem o disponibilitate încrâncenată pentru război; avem o disponibilitate încrâncenată pentru cenzură; avem o disponibilitate încrâncenată pentru genetică socială; avem o disponibilitate încrâncenată pentru ostracizare ideologică; avem o disponibilitate încrâncenată pentru controlul vieții private. Doar trusa de scule pentru instalarea fricii (vorba lui Ruy Zink) s-a schimbat. Un spirit de blazare weimariană adie, ca o fâșie de gaz sarin, peste o Europă îngropată-n OnlyFans și-n stagflație.

Evident, văzând cum ome-nirea o ia razna, mintea îți fuge, deja dintr-un reflex ancestral, spre romanul care a reușit să esențializeze riturile de obscurantism birocratic pe care se bazează logica puterii politice, în general, nu doar cea de factură totalitară – „Procesul” lui Kafka. Kafka a înțeles, mai bine decât mulți alții, că politicul este gaura neagră în care clocotesc cele mai cumplite fantezii ale Omului și că, prin intermediul politicii, Omul a găsit o baghetă magică ideală pentru deforma și trafica, în infinite combinații demente, ideea de bine. În fond, Kafka nu a făcut decât să resemantizeze, într-un cadru juridic vizionar și cu simboluri tactice eficiente, *procesul original*: condamnarea lui Iisus. Care

a fost, înainte de toate, un proces politic. O crucificare politică. Mântuitorul a fost considerat, în primul rând, un inamic al statului. Epocile care au trecut au adăugat acestui test de putere politică noi discursuri și noi perversiuni.

Ce cărți similare îți vin în minte în continuarea „Procesului”?

Atât de influentă a fost intuiția lui Kafka, încât a produs o galaxie tematică, una în care nu mai poți fi decât *kafkian*. Kafkian în „Palatul Viselor” al lui Ismail Kadare. Kafkian în „Fabrica de absolut” a lui Karel Capek. Kafkian în „Deng visează” al Yan Lianke. Kafkian în „Minunata lume nouă”. Kafkian în „Sindromul capului care cade”. Kafkian în „Zero K”. Kafkian în „Întuneric la amiază”.

Ai scris despre libertate, ai avut vreodată intenția de a scrie despre ea?

Cred că toate romanele mele, într-un fel sau altul, polenizează un pic și din tema cu T mare a libertății cu L mare. Dar dacă ne referim la libertate ca zel istoric, ca *Zeitgeist*, am cochetat cu ea în special în romanul de debut, „Sânge de pasăre pe haine”, care se petrece în România și Polonia și-n care abordez, într-o tentativă de *hand-held camera*, protestele muncitorești de pe șantierul naval din Gdansk, august 1980, care au dat naștere mișcării „Solidaritatea”, concentrându-mă în special pe Lech Walesa; și-am mai cochetat cu ea în romanul meu de

război „Filip Manakis: o poveste europeană”, despre un conflict armat dintr-o țară imaginară aflată în Europa de Est, dar care cuprinde de fapt o osmoză între măcelurile destrămării Iugoslaviei și războiul din Ucraina (la acea dată, doar din estul Ucrainei).

Ce caz, eveniment istoric ti se pare tentant pentru o abordare literară?

Nu cred că există eveniment istoric care să nu fie tentant literar. Bunăoară, iată ce roman excelent reușește să obțină Eric Vuillard în „Ordinea de zi”, punând lupa pe ziua de 20 februarie 1933, când marii industriași germani se întâlnesc cu naziștii pentru a-i sponsoriza în alegerile care aveau să-l transforme pe insignifiantul Adolf în Hitler. O zi care, până la Vuillard, nu reprezentase vreun interes literar. De fapt, trebuie doar să ne uităm la cadranul ceasului. Fiecare oră geme de evenimente istorice, deci de romane încă nescrise. 12 a.m.: cele 36 de butoaie cu praf de pușcă cu care

Guy Fawkes voia să arunce-n aer parlamentul britanic în 1605; 01.00: Marele Incendiu al Londrei din 1666; 02.00: arestarea celor cinci hoți din complexul hotelier Watergate, în 1972, care a dus la demiterea lui Nixon; 17.00: eliberarea lagărului de concentrație Bergen-Belsen în 1945.

Ce-ai face dacă într-o zi ai găsi pe eticheta unui produs, cumpărat din magazin, o scrisoare de la un deținut care denunță condițiile din detenție?

Nu știu. Imaginația mea nu poate da răspunsuri clare (nici măcar orientative) la astfel de scenarii cruciale, care necesită o mare dârzenie sufletească (să te poți arunca într-o luptă cu morile de vânt pentru celălalt). Desigur, știu care este răspunsul corect, răspunsul creștin la o astfel de întrebare, dar în același timp știu și că omul foarte rar se ridică, în situații-cheie, la statura morală pe care crede că o are.

Integral în versiunea online

Piki și băătălia florilor

Rodica Bretin

Cu inconstiența-i obișnuită, lătrând ca apucatul, pechinezul a dat să se năpustească la dulăul cel mai apropiat, unul cu urechea ruptă și care părea șeful haitei. Am fost însă mai iute: l-am tras înapoi pe Piki, l-am săltat de ham, apoi l-am băgat sub haină, înăbușindu-i hămăiturile furibunde. Dulăii n-au apucat să vadă vreun vârf de coadă, nici să se întrebe de ce hanoracul meu lătra. În clipa următoare, mă și răsucisem pe călcăie, silindu-mă să pun un picior după altul fără grabă, deși tot ce voiam era să o iau la fugă. Abia când am ajuns în pasajul spre strada Făgetului, am cutezat o privire peste umăr: câinii nu se mișcaseră, stăteau tot acolo, păzind intersecția.

Ce să fac? Nu era nimeni căruia să îi cer ajutorul. Cum ideea unui atac sinucigaș nu-mi plăcea nici în filmele de război cu piloți kamikaze, darămite în viața reală, am urmat sfatul lui Oliver Goldsmith: „He who fight and runs away, may live to fight another day.” Cum ar zice românii „fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă”. Eu nici măcar n-am fugit, am luat-o cu pași mici, dar iuți, întâi pe trepte, apoi în sus pe

Făgetului, tot așteptându-mă să aud din urmă scrâșnete de gheare și mârâituri.

Nu ne urmăreau însă decât umbrele înserării și am pus jos cățelul, care a luat-o vesel înainte, întinzând de lesă. Ajunsesse într-un teritoriu nou, ce se cerea explorat și, mai ales, marcat în felul obișnuit. Făgetului urcă dealul cu același nume, merge o bucată de drum paralel cu Lungă, apoi coboară din nou, întâlnindu-se cu strada Crișan, care avea să mă ducă unde voiam, așa cum orice firicel de apă din jungla braziliană se varsă până la urmă în marele Fluviu Amazon. Doar că râul meu de asfalt mă scoțea cu vreo treizeci de case mai jos de a noastră. Un ocol ce avea să-mi ia vreo oră, dacă nu mai mult, cu Piki care se oprea la toți pomii – și erau destui!

Până la urmă, a obosit și a trebuit să îl iau iarăși în brațe, de data asta fiindcă îl dureau lăbuțele. Cum mi-a spus asta? Simplu, s-a așezat în fund și s-a uitat la mine. Eu pricepeam îndată orice voia, greu era să mă fac înțeleasă. Când am ajuns în strada principală, nu mai puteam nici eu, iar cele două kile de pechinez începuseră să atârne cât o ghiulea de plumb. L-am pus jos și am mers

mai departe eroic, ca-n poezia lui Alecsandri: „Mai lungă-mi pare calea acum la-ntors acasă. Aș vrea să zbor, dar rana din pulpă nu mă lasă!” N-aveam decât un cârcel, însă era de-ajuns, iar Piki ostensi-se în așa hal, încât nu auzea chemarea stălpilor, până și coada i se pleoștise. Eram o pereche jalnică; din fericire, se lăsase întunericul și nu ne vedea nimeni cum ne târam după noi umbrele, de parcă eram înhămați la niște sănii negre, trăgându-le tot mai greu, mai încet...

— Băiețelul meu drag!

Invită de sub portalul unei curți, o siluetă s-a năpustit spre noi. Ba nu, erau două. Una s-a dus

drept la Piki, cealaltă a venit la mine. Ne-am pomenit luați fiecare în brațe și acoperiți cu sărutări. Întârzasem prea mult, iar doamna Spireanu și mama intraseră la griji. Ne căutaseră împreună, până ce neliniștea li se prefăcuse în panică, în disperare.

Le-am povestit despre cei patru dulăi, iar doamna Veronica m-a pupat și pe mine – ce înțelept din partea mea să-l feresc pe Piki de întâlnirea cu fiarele! Mama n-a zis nimic, mai bine, fiindcă știam exact cât preț pune pe blana pechinezului, cu coadă cu tot.

Integral în versiunea online

Întâlnirea

Sincer, chiar mă deranja, m-am smuls din mâna lui și am dat să plec, nu-mi puteam permite să pierd firul acțiunii și mai ales viața personajelor – știți cât de ușor se pot acestea risipi, mai ales când nu ai apucat să le treci nici măcar numele pe hârtie, nu? Ei bine, da, însă individul ivit de niciunde se dovedea a fi genul insistent. Cumva nu mai aveam ce face, era o chestiune de secunde și deja pierdusem din poveste un soț și o verișoară a sa primară. Off!

— Da, așa mă cheamă și care-i baiul, moșule, de nu lași lumea în pace? am încercat să-l privesc, dar

Emanuel Pope

îmi era imposibil, căci de undeva din spatele lui, soarele strălucea înconjurându-i trupul ca într-o aureolă.

Măi să fie, mi-am zis, doar nu dorm... ăsta deghizat așa arată de parcă ar fi arhanghel. Atunci m-am gândit să-l chem în ajutor pe Vasile și pe ai lui, pe portughezi, spanioli,

francezi, nemți și mai pe toți cei cărora le vorbea el limba... dar jur-împrejur nu mai era nimeni... terasa absolut pustie. Numai eu și arhanghelul. Asta era prea mult și nici de înghițit în sec nu mai îmi dădea voie firea. Unde ceapa lor dispăruseră toți și taman acum când avea omul mai multă nevoie de ei!

— Manuel, măi omule, măi-ii!... da' se poate?! sunt euuu... Florin măi... Florin de la... l-am auzit spunând într-o limbă despre care niciodată nu am crezut că poate lua prizonieri... dulcea limbă moldavă.

— ...de-o noapte te caut. Ce naiba măi, nici pe la hotel nu ai trecut, măcar să fi lăsat un semn acolo și tu... iar telefonul ți-e închis.

În sfârșit, puteam respira liniștit. Aventura începuse și prima ei etapă tocmai se consumase: avusese loc „Întâlnirea”.

Integral în versiunea online

Lansarea albumului Maria lu' Tănase

Nina Maraloiu

Marius MIHALACHE lansează oficial albumul și proiectul „Maria lu' Tănase” și vă invită vineri, 15 decembrie, ora 19.00, la Sala Gloria, să descoperiți prin muzică povestea de viață a unei femei puternice, iubite și infinit de talentate – Maria Tănase.

Inspirat de povestea de viață a Mariei Tănase, Marius Mihalache vă va purta prin toată opera vieții ei, de la copilărie, la debut și până la moarte făcându-vă să asistați la povestea de viață a unei artiste nemuritoare, reamintindu-vă de adevăratele valori ale vieții și făcându-vă să trăiți cu intensitate fiecare notă muzicală prin lumina atemporală pe care ne-a lăsat-o drept moștenire talentata Maria Tănase.

Marius Mihalache se raportează la proiect în termeni antropologici, afirmând că:

„Mi-am imaginat-o pe Maria Tănase trăind în timpurile de acum. Cum ar fi fost să cântăm

împreună. Eu să creionez muzica acestor vremuri și ea să păstreze timbrul acelor vremuri, pentru că ea nu se dădea bătută niciodată, nu îi plăcea să renunțe și mereu căuta un mod de a reveni și de a cânta. Cred că, de acolo de undeva de sus, m-a ajutat și împreună am reușit să o facem nemuritoare pe Maria lu' Tănase. Povestea Mariei Tănase nu s-a oprit niciodată, nici la adolescența Maria, fata de 17 ani, nu s-a oprit nici în suferințele ei, nici în fericirile ei, nici în bogății, nici în trupul ascuns de mamă. A mers mai departe și continua și astăzi. O lumină pe care o aprindem în sufrageria fiecărei case în care și-a odihnit sufletul, cu Mările care se nășteau și mureau în fiecare an pentru ca ea să o poată lua de la capăt. Acest concert vă îndeamnă să vă deschideți aripile inimii, să primiți cântecul, singurul copil în viață al Mariei Tănase. Vă îndemnăm să căutăm adevăratele valori și să le reinviem în timpul nostru.”

Marius MIHALACHE – țambal

Arabela NICOLAU – voce

Lorin MIHALACHE – tobe

Ciprian PARGHEL – chitară bas

Cristian STĂNOIU – proiecții video live

Invitați speciali: Claudiu Bleonț și Mihai Mărgineanu

Foto: Cristian Alexe

Albumul va fi disponibil în format digital pe toate rețelele de streaming. Biletele pentru concerte sunt disponibile pe iabilet.ro

Ordinara fotografie a banalului fotograf

Bogdan Boeru

Sunt un vânător de sentimente. Sunt un creator de sentimente. Vânez un detaliu și din el construiesc o lume. Vânez o fracțiune de secundă și din ea construiesc o istorie întreagă. Sunt un demiurg, făurind Universuri... Așteptând momentul ideal pentru a făuri Universuri. Ca acum! Sunt un alchimist, într-o cameră obscură, în căutarea perfecțiunii unei imagini. Și uneori o găsesc chiar în imperfecțiune.

Arta mea? Fotografia, evident! Vă vine să credeți asta? Orice fotografie vine la pachet cu toată istoria din spatele ei: istoria subiectului și totodată istoria lui „cum am ajuns să fac acea fotografie”. Pregătești

un personaj înainte de a-i imortaliza chipul... Sau doar îi „furi” un crâmpei de viață, numit „instantaneu”. Traversezi mări și țări pentru a surprinde un colț de lume și pe urmă aștepti răbdător cel mai bun moment, cea mai bună lumină... Sau doar prinzi, cu coada ochiului, un „ceva” care îți merită clicul, îndrepti fulgerător obiectivul către el și îl răpești din timpul său fizic, oferindu-i nemurirea hârtiei fotografice. Sau nemurirea unui ungher de hard disk. Iar toate aceste istorii și toate aceste strădanii se traduc în ochii privitorului simplu! Se traduc exact așa cum vor ochii privitorului.

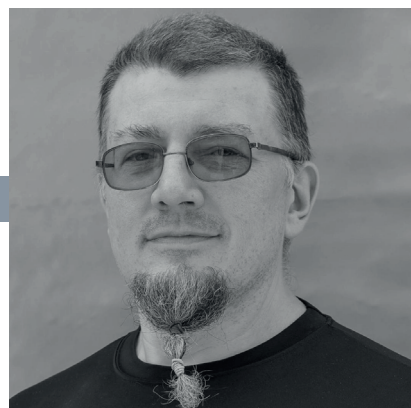
Atunci camera ce este? Pensula unui pictor, pana unui scriitor... O

claviatură, o cutie de rezonanță, o daltă, un ciocan, un ritm, o mască, un gest... O unealtă! Un gest-unealtă! Bagheta unui magician.

Astfel stând lucrurile, care este cu adevărat menirea mea? Chiar e aceea de a fi un vânător de sentimente? Un creator de sentimente? Un demiurg? Un alchimist? Poate că menirea fotografului este una mai subtilă: aceea de a-l provoca pe cel care privește o fotografie să devină un vânător de sentimente,

sau un creator/traducător de sentimente, sau un demiurg, sau un alchimist. De ce nu... propriul alchimist?

De ce nu ai fi tu alchimistul meu? Da, tu, cel care mi-a furat crâmpeii de viață, în timp ce eu așteptam momentul ideal ca să creez un Univers și mi l-a imortalizat pe o hârtie fotografică sau într-un ungher de hard disk! Sau poate tu, cel care privește. Eu vă sunt „materia primă”.

Căruțașul viselor (VI)

Narcis Amariei

— Hei, ai văzut că eu m-am ținut de cuvânt. Ți l-am găsit pe Terente. Dar tu, te-ai vaccinat cum mi-ai promis?

— Da, minți Fabritius. De acolo vin.

— L-am localizat. Ultima pulsație a semnalului se pierde undeva în zona mlaștinilor. E însoțit de o fată. Dacă au trecut dincolo, va fi greu să dăm de el. Oricum, am notificat poliția CSA. Au zis că vor trimite un elicopter. Și acum, ce ai de gând, mergem la Germisara?

— Ashtar, nu am niciun plan. Habar n-am de ce îl caut pe acest om și cum sau de ce ar trebui să îl opresc. Poate am exagerat cu toată nebunia asta...

— Poate. Ori poate că nu. Și la urma urmei, chiar nu mai contează.

— Mda. Foarte interesant. Știi la ce mă gândeam câteodată? Dacă am fi personajele unui roman, dialogurile noastre ar fi

absolut banale pentru cititor. Poate de asta nu am știut niciodată cine ești cu adevărat. Niciodată nu te-ai deschis, în afară de câteva fraze despre munca ta de cercetare, despre planurile abominabile, da, abominabile, ce te uii așa, pe care le-ai gândit, eu nu am simțit nimic uman în tine.

— Eu îmi amintesc că ai fost de la început de acord cu ideea mea. Cu experimentele, cu tot. Și acum, ce faci? Vrei să înțelegi cum merge universul? Eu zic că e un demers prea grandios și inutil, atâta vreme cât încă băjbăim în a înțelege microuniversul ăsta care suntem noi.

— Eu am crezut că vom crea un om mai bun, imun la depresie, la tristețe.

— Exact. Despre asta e *Instant Happiness*, despre asta e vaccinul. Atâta vreme cât mintea e împărțită, viața nu e altceva decât un conflict perpetuu, tensiune, frustrare și dezamăgire. Suferința

se adună peste suferință, frica naște frică și plictiseala, plictiseală. În vreme ce mintea întreagă, nedivizată e eliberată de stresul de a încerca mereu să iasă din tine și de a fi oriunde în altă parte decât aici și acum. Fiecare clipă e trăită total și astfel există un sentiment de împlinire. Când conștientizezi că trăiești acel moment de aici și acum, că în afară de asta nu e trecut ori viitor, te liniștești și accepți senin plăcere sau durere.

— Nu! Tu vrei să le ștergi amintirile, să le anulezi trecutul și să le blochezi viitorul. A fost un moment când eram convinși de rolul meu mesianic, când chiar credeam, îmbătat de succesul carierei, ascensiune pe care, nu știu de ce, dar simt că tot tu ai aranjat-o, tu cu prietenii tăi sus-puși, credeam că inteligența nu le este dată oamenilor de Dumnezeu la naștere și că trebuie cucerită. Toate acele cărți la care am avut acces și pe care cu siguranță, tot tu mi

le-ai scos în cale, au contribuit la sminteala mea. Fabritius, marele inchizitor! Făuritorul de oameni. Căcat! Te-ai folosit de mine ca să îți atingi scopul. Și acum, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-i pe ucigașii ăia! Gabriel nu trebuie să moară!

— Gata? Te-ai liniștit? Toți avem anumite îndoieli, anumite momente de ezitare și emoție. O să vezi că mintea ți se va limpezi și tot ce simți acum va fi uitat. Vaccinul urmează să își facă efectul. Toată avalanșa asta de gânduri e perfect normală. E un efect al serului. Va fi bine, vei vedea.

Fabritius nu mai zise nimic. Își luă capul în mâini și rămase cu privirea în pământ.

Integral în versiunea online

Acasă e departe

Florance David

Petre Nechita meditează la următoarea sa carte

Sunt un emigrant. Cel mai mult îmi doresc să pot scăpa de umbra mea, de dorul de acasă. Până să fiu pe plaja asta, până acum câțiva ani, aparțineam altui loc.

Am zile în care uit de acest dor, dar am și zile în care dorul mă doare.

Îmi spun mereu că acasă e acolo unde îmi merge bine, dar nu mă pot păcăli mereu.

Lângă ocean, mă simt mai aproape de prima mea casă.

E ca și cum aș petrece brațele peste balta asta mare și aș cuprinde cu mintea locul în care m-am născut.

Și știu că dincolo de ocean e mama mea. Și cântecele vechi. Și țuică. Și plăcintă cu mere. Despre sarmale nici nu vreau să mai pomenesc ceva. Și nici despre zacuscă.

Astăzi sunt slab, dar ca orice om puternic, pot să-mi arăt

vulnerabilitatea fără să-mi fie teamă.

Unde mai pui, că sunt așa tâmpit, încât cred chiar și în sirene!

Tot aștept să apară una pe gustul meu și deja am început să vorbesc singur.

Vreau să fiu pregătit ca să o pot impresiona. Nu se știe niciodată când apare marea dragoste și vreau să fiu în formă bună.

Șefii de la redacția revistei unde lucrez sunt mulțumiți de pozele mele. Nu am prea multă tehnică, dar însuflețesc totul cu emoția mea.

Seara mă întorc în oraș și când ajung la bar, îmi revin la setările supraviețuitorilor.

Toți îmi iubesc pozele. Voi lua și anul acesta premiul cel mare, deși nu mi-am dorit vreodată asta. Dar na, nu mă pot supăra pe bani.

Sunt un emigrant. Dar cine nu este?!

Evadarea Tăcută: un spectacol dureros de necesar

Andrei Bulboacă

Evadarea Tăcută se bazează pe volumul omonim al Lenei Constanțe, ce prezintă trăirile autoarei din închisoare, cum își petrece zilele, torturile la care a fost supusă, dar și felul în care a reușit să supraviețuiască detenției. La rejudecarea procesului condamnată a fost găsită nevinovată; prin urmare, a fost închisă fără motiv. Actrița Oana Pellea ne prezintă aceste relatări într-un spectacol tulburător, necesar, ce cu siguranță mișcă sau ar trebui să miște ceva în spectatori. Asta pentru că este istorie reală, iar istoria se înțelege cel mai bine vizual, când tu ca om ești introdus în lumea aceea, te lași purtat de povești, și poate te întrebi dacă tu ai rezista la astfel de suplicii. Câți dintre noi ne putem închipui că am suporta torturile zilnice, frigul, înfometarea, lipsurile, murdăria? Când te gândești că imediat după spectacol, te întorci într-un cămin calduros, ești liber, ai mâncare și tot felul de produse la discreție, parcă începi să te bucuri de lucrurile mărunte. Acesta este unul dintre motivele pentru care astfel de spectacole sunt necesare: ne aduc puțin cu picioarele pe pământ și ne fac să gândim că semeni de-ai noștri au suferit în temnițele comuniste.

Scenografia semnată de Vladimir Turturică este una simplă, însă care oferă un mesaj de o mare complexitate la nivel de interpretare. Avem în centru scaunul de pe care se relatează povestea, înconjurat de stative cu microfoane negre, care din depărtare îți creează iluzia unui gard din sârmă ghimpată. Este ca și cum te-ai chinui să evadezi și nu poți pentru că respectivele microfoane vin și te strivesc. Poate fi și o trimitere la o conferință de presă și, de ce nu, chiar la insistențele unor jurnaliști de a face *victimă* să răspundă la întrebări incomode și să repete iar și iar aceeași poveste traumatizantă. Am avut senzația

că oricât de mult s-ar povesti, oamenii nu vor înțelege cu adevărat ceea ce s-a întâmplat atunci și faptul că violențele de acest tip nu mai trebuie să se întâmple. Ștefan Dumitra a creat luminile și chiar și ele spun o poveste, personajul fiind luminat când central, când lateral, uneori luminându-se chiar și spațiile goale ale scenei. Am apreciat în mod deosebit eclerajul acesteia, dar și felul cum prin flash-uri de lumină se face trecerea de la o amintire la alta, subliniindu-se astfel flashbackurile de memorie. Dacă în film

există tăietura de montaj, în teatru s-a utilizat foarte bine această tehnică de lumină, pentru a ajuta spectatorul să își segmenteze povestea. Proiecțiile video sunt inspirate și completează relatarea actriței. Introducerea elementelor multimedia este importantă, asta pentru că face spectacolul mai dinamic, și poate fi și o bună modalitate de a atrage publicul tânăr, de liceu și nu numai, către acest gen de spectacol-mărturie. Prin elementele vizuale, introduci mult mai ușor omul în poveste, făcându-l să înțeleagă mult mai

bine povestea dramatică pe care tu o relatezi.

Oana Pellea vorbește prin cuvintele Lenei Constanțe și oferă o desfășurare de forțe emoționale incredibilă, pe care personal am simțit-o la nivel organic. Chiar dacă nu ai cunoaște nimic despre istorie și ceea ce s-a întâmplat atunci, ceea ce vezi pe scenă nu are cum să nu te atingă și să te facă să îți pui câteva întrebări. Dacă după reprezentație, o parte din public când s-a dus acasă, a început să citească povestea Lenei și a altor oameni care au fost închiși în temnițele comuniste, unul dintre scopurile spectacolului a fost atins. De ce? Pentru că educă și informează pe un subiect pe care de multe ori îl ocolim și nu ne simțim comod să citim despre el. Poate într-un fel e normal, pentru că, trăind într-o lume cu atâta durere și suferință, vrem cumva să ne detașăm de trecut. Dar detașarea nu ar trebui să fie sinonimă cu necunoașterea; prin urmare, astfel de spectacole nu numai că sunt necesare, însă ar trebui să se producă mai des. Așa dure cum sunt, ele au rolul lor în a ne face să ne înțelegem istoria și în a ne face, în cele din urmă, să apreciem lucrurile pe care le avem și de care poate nu știm să ne bucurăm.

Integral în versiunea online

Confesiunile unui personaj de anime

Ioana Iuna Șerban

Când aterizează imaginile la tine e sărbătoare
și te joci de-a lungul gardului electric cu un câine imaginar
păi și câinele ăsta! nu știe că de fiecare dată moare
bătrân tovarăș veteran
și tu-ți ratezi intenționat următoarea misiune
doar să-i mai vezi o dată ultimele clipe și moartea
tot ce e repetat va fi sublimat într-o zi

O comedie nou-nouță: *Azilul de moarte*

Doina Ruști

Vă amintiți că sâmbătă a plouat toată ziua, anunțându-ne că e toamnă, iar la București, în serile cu ploaie e obligatoriu s-o iei spre Grădina Icoanei și să intri la Bulandra, unde e foarte ușor să rămâi în poveste, mai ales când scena e privită de pe trei laturi. O piesă bună anti-depresie este *Azilul de moarte*, una dintre noutățile acestei stagiuni. N-o luați în sens dramatic! E vorba despre moarte, dar e comedie. Și nu orice fel, ci un spectacol tonic și inteligent, marca Dabija, cu lume multă și acțiune susținută. Exact o poveste bună de început anotimpul rece.

Azilul de moarte de Georges Contamin este o replică la Gorki, dar în registru comic, excelent tradusă de Violeta Popa, renumită în lumea teatrului pentru versiunile românești ale multor piese de succes.

Spectacolul se derulează într-un decor pe cât de simplu pe atât de sugestiv prin elaborarea detaliilor, pentru că deși totul e la vedere, mereu apare câte o fereastră cu un spânzurat, câte o ușă care duce în zonele misterioase ale azilului, loc al unei acțiuni cu multe mistere, situate parcă într-un cub al lui Rubik. Totul începe cu o crimă, care îl aduce în scenă pe inspectorul Laurent Pruvost, jucat de Andrei Huțuleac, cunoscut pentru inventivitatea sa scenică,

un personaj care preia cu umor însușirile clasice ale detectivului, un Poirot caricatural, însoțit de un subaltern pe măsură (jucat de Mihai Bisericanu). Restul piesei se colează pe tiparul genului *crime*, dar în registrul unei comedii jucate cu vervă, fără timpi morți, fără să-ți dea răgaz să te gândești la deznodământ, despre care trebuie spus că este imprevizibil și pe deplin satisfăcător.

Într-un azil de bătrâni se pot întâmpla multe, iar personajele din acesta sunt creatoare, dispuse să intre în jocul aparent condus de Pruvost.

În mare, șase personaje sunt în căutare de autor, pe care îl găsesc într-un mod ingenios - șase bătrâni jucați de Camelia Maxim, Dana Dogaru, Antoaneta Zaharia, Radu Amzulescu, Manuela Ciucur și Carol Ionescu (în rol dublu). În opoziție, personajul azilului, cu puteri absolute, de la directoarea cu viață secretă (Rodica Lazăr), la asistenta medicală Magalie (Maria Veronica Vârlan), la bucătar (Ioan Paraschiv) și la organizatorul de karaoke (Carol Ionescu), toate nu doar personaje în mod tradițional cu potențial antagonist, ci și declanșatoare ale câte unui nod conflictual în supraetajata acțiune. Pe măsură ce povestea înaintea, au loc și modificări în situarea personajelor față de prima treaptă a conflictului, ceea ce întreține suspansul, dar mai ales o legătură constantă a spectatorului cu fiecare personaj.

Regia lui Alexandru Dabija se modelează aici pe genul piesei, nu insistă pe „ornamente”, regizorul nu este preocupat de o poetică a vizualului, ca în alte spectacolele ale sale, ci insistă pe jocul de ansamblu, esențial într-o comedie spumoasă. Construită stilistic cu acuratețe, **Azilul de moarte** este fixată la granița dintre parodic, mister clasic și spectacol generalist. Tradusă special pentru Teatrul Bulandra, e reprezentată pentru prima oară la noi, în această stagiune, și așa zice încă o dată că e făcută pentru a te menține în cel mai alert ritm al vieții.

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociatia-creatorilor-de-fictiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărturești

© Ficțiunea OPTm

REDACȚIA

Director: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

ISSN 2821 - 7985
ISSN-L 2821 - 7985

